

VERTELLEN

VOOR MIJ IS HET LEVENDE WOORD VAN de moeder of van den vader of van den onderwijzer het middel bij uitnemendheid om de Bijbelsche Geschiedenis aan onze kinderen mee te deelen. Er is geen middel, dat ook maar even haalt bij de goede vertelling. Dan zijn de kinderen vol aandacht. Ik denk in de allereerste plaats aan de vertelling, zooals die door een moeder kan worden gegeven. Op verschillende wijzen. Moeder neemt vooral de kleinen voor haar rekening. 's Avonds, voor het naar bed gaan, gebruikt ze er een kwartiertje of een half uurtje voor. De jongste op haar schoot en de anderen om haar heen. En dan begint ze te verhalen. Natuurlijk zonder toepassing. Het goede verhaal is als de goede preek, geheel toepassing. Niet de geschiedenis plus de les van godsdienstige of zedelijke strekking. Maar de geschiedenis, zooals God ons die in Zijn Woord heeft gegeven. Daar is ook geen toepassing bij. Evenmin als er bij Moeders voorbeeld een directe toepassing is. En toch is er wel een directe toepassing. Weet ge, hoe het is?

Als degene, die vertelt, diep doordrongen is van de beteekenis van de openbaring Gods in het stuk geschiedenis, dat zij meedeelt, dan treedt die openbaring, waarom het inderdaad te doen is, (het Woord Gods in de geschiedenis) vanzelf op den voorgrond.

Maar daarom is het ook van zoo groot belang, dat Moeder, als ze vertelt, zich er van bewust is, dat ze met beide voeten staat op heiligen grond. Dat ze vol eerbied het Woord Gods opent en buigt voor de majesteit van dat Woord. Dat blijkt uit toon en houding en gebaar. En juist dat is het, wat op het kind indruk maakt. En om dien indruk is het te doen. Wanneer Moeder niet anders dan met diepen eerbied spreekt over God en over den Heer Jezus, dan gaat haar eerbied zonder veel uitlegging vanzelf over op haar kleine hoorders.

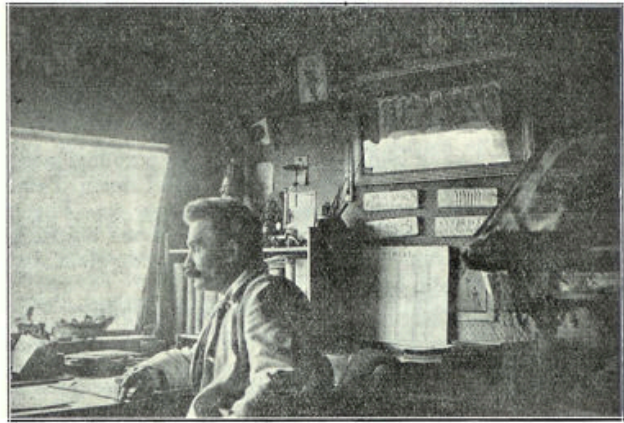
Dat is het minste wat wij moeten doen. Ook al verstaan we zelf nog niet van iedere geschiedenis precies, waarom ze ons wordt verhaald, dan kunnen we toch bij onze kinderen het besef wekken, dat deze geschiedenis is openbaring Gods. En dat is reeds zeer veel. Of dan juist de te leeren waarheid het meest op den voorgrond treedt, is zaak van ondergeschikt belang. Ik bedoel daarmee, dat we niet nog eens opzettelijk die waarheid moeten naar voren brengen in anderen vorm dan die der historie. Niet alle ouders zijn even ontwikkeld. Maar wanneer we den eisch zouden stellen, dat precies datgene, wat God ons met de openbaring van een bepaald persoon heeft willen leeren, tot uiting moet komen, dan eischen we een ontwikkeling, die we geen van allen bezitten. Want ook voor ons is nog steeds de voortgaande leiding van den Heiligen Geest noodig, die ons immers in alle waarheid zal leiden. En de heerlijkheid der volle openbaring zal eerst uitschitteren, wanneer wij niet meer zien in een duisteren spiegel, maar zien van aangezicht tot aangezicht.

Kunnen we dus al de volheid der waarheid niet geven, we mogen geven, wat we zelf bezitten. En dan krast de raaf evenzeer tot Gods lof als de nachtegaal zijn heerlijk lied zingt. Tot Zijn eer!

Ook de eenvoudige, zelfs de allereenvoudigste, kan vertellen en mag vertellen. Als ze zelf maar diep buigt voor de majesteit van het Woord Gods.

Vertel dus. Vertel de geschiedenis. Preek niet. Moraliseer niet en theologiseer niet. Maar vertel. Doe het, zooals God het u laat voordoen. Verhaal de geschiedenis. Eenvoudig!

D.

„Aan dat altijd wisselend uitzicht drinkt Stijn Streuvels zijn kunstenaarsherte zat”

OP BEZOEK BIJ STIJN STREUVELS

STIJN STREUVELS — „STIEN” ZEGGEN de Vlamingen — als ik zijn portret zie, zie ik hem weer, zooals ik hem zag in zijn schoon Vlaamsch huizeke, hoog aan den landweg te Ingoyghem, waar ik bij zijn vriend Hugo Verriest logeerde.

„Het Lijsternest” heette dat huizeke.

't Was door een Vlaamschen bouwmeester voor hem gebouwd, voor hem, voor zijn levenswerk, voor zijn gezin.

Ongenaakbaar was het Lijsternest als „Stien” zelf. Want „benauwd van damen” was de beroemde schrijver. „Menschenschuw” als zijn groote oom, Guido Gezelle, wiens oudste zuster Stijn Streuvels moeder was.

Toch heb ik Stijn Streuvels ontmoet. Hij was „schatmeester” *) van het Huldebetoon aan Hugo Verriest, en ik ging hem de bijdrage van mijn vader brengen.

Daarvoor ging de deur van 't Lijsternest open — daarvoor ontving Stijn Streuvels me in zijn studeerkamer. Zijn atelier, waar hij zijn kunstwerken schiept, gezeten aan zijn schrijftafel, die bijna heel de kamer vult. Zoo groot is de schrijftafel, zoo klein de kamer.

Boven de schrijftafel, even lang en er precies op passend: een raam met heerlijk uitzicht. Een levend schilderij. Als de kunstenaar ópriet van zijn werk ziet hij: Vlaamsch land, Vlaamsch akkerwerk van boeren en paarden onder Vlaamsche zonne en wuivende boomen.

Aan dat altijd wisselend uitzicht drinkt Stijn Streuvels zijn kunstenaarsherte zat, en beeldt het uit in zijn boeken.

Nog zie ik hem staan „drinken” zijn kleine, heldere, blauwe oogen turend over de wijde Vlaamsche vlakke, bloeiend in het gulden licht der Mei-zonne.

Klein en stevig is Stijn Streuvels' gestalte. Rustig en simpel zijn houding. Een eenvoudige Vlaming van te lande, een bakkerszoon — een kunstenaar bij de gratie Gods.

Op zijn stoeren, krachtigen kop staat, steil overeind, 't streuvelhaar, waaraan hij zijn bijnaam dankt. Zijn eigenlijke naam is: Franc Lateur.

Maar om dat streuvelhaar noemen de Vlamingen hem: Stijn (Stien) Streuvels.

Streuvelhaar — een Vlaamsch woord, dat wij niet.

*) Penningmeester.